

При бащиното легло.

Едм. д'Амичисъ.

 едно дъжделиво мартенско утро, при вратаря на главната болница въ Неаполъ се яви едно момче, облѣчено въ селски дрехи, цѣло изкаляно и измокрено отъ дъжда. Подъ мишцата си то носѣше малко вързопче.

То подаде една записка на вратаря за своя баща.

Момчето бѣше много красиво, съ овално лице, съ замислени очи и пълни устни, задъ които се виждаха бѣли като маргари зъби.

То бѣше дошло отъ близко до Неаполъ село. Миналата година баща му бѣше отишълъ по работа въ Франция. Когато се връщеше, близо до Неаполъ той заболѣ и писа на домашнитѣ си, че е въ болницата. Неговата жена искаше да отиде при мжжа си, но да остави дома си тя не можеше: едното ѝ дѣте бѣше болно, а другото още бозаеше. Тя събра, колкото можа, пари и изпрати най-големото си дѣте въ Неаполъ, като му заповѣда да отиде при своя *тати*, както наричатъ малкитѣ италианци своя баща.

Дѣтето мина пѣшкомъ около 30 километри. Вратарьтъ, слѣдъ като прочете писмото, повика болничния слуга и му заповѣда да заведе момчето при баща му.